

SLEUTELS

17 januari 1975

Goedenavond, vrienden.

Ik zal mij zo goed mogelijk aan uw taal aanpassen, zonder mijn eigen persoonlijkheid op de achtergrond te dringen. In Ieder geval moet ik u zeggen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn en u erop wijzen, dat u zelf na moet denken.

Door allerhande omstandigheden moet ik deze avond voor u een esoterisch onderwerp behandelen. Indien u het er mee eens kunt zijn ik wil democratisch blijven, daar er toch enige echte democratie in Nederland moet resteren zou ik met u willen spreken over het begrip:

SLEUTELS

Wat is dan een sleutel? Je kunt natuurlijk speels antwoorden, dat dit een ijzeren dingetje met een baard is, waarmee men een slot openen kan. Het wonderlijke van de zaak ligt niet daarin, maar schuilt in het feit, dat er ook in de menselijke geest sloten bestaan. Een dergelijk slot verbergt in vele gevallen een mengeling van herinneringen en begrippen, die op het eerste gezicht niet bijeen schijnen te passen. Op het ogenblik, dat je een sleutel hebt hiervoor, kun je echter dit alles opeens sorteren. Het is, alsof een puzzel een stuk tekortkomt, waardoor zij onoplosbaar werd. Om toch die puzzel op te kunnen lossen, heb je een sleutelstuk nodig, een stuk, waarom de andere delen zich zinvol kunnen groeperen.

In de gehele ontwikkeling van de mens zien wij steeds weer dergelijke sleutelbegrippen een rol spelen. Neem bv. de appel van Newton: Newton zit onder een boom, er valt een appel en opeens heeft hij begrip voor het bestaan van de zwaartekracht. Dat is natuurlijk onzin. Er zijn miljoenen appels gevallen op aarde, evenveel mensen hebben dit verschijnsel gezien, niemand heeft tot nu toe aan iets als zwaartekracht ook maar gedacht.

Bij deze mens bestaan reeds allerhande denkbeelden. In hem zijn reeds vele begrippen en ervaringen te samengebracht. Hij heeft er alleen nog geen houvast aan, weet niet, hoe een gemeenschappelijke factor voor dit geheel te stellen en uit te drukken. Nu valt de appel. Newton ziet het verschijnsel. Opeens worden al die ervaringen en denkbeelden weer in hem wakker en met deze laatste ervaring erbij weet hij nu opeens, hoe al deze verschillende zaken samen te vatten.

Iets dergelijks is het geval met Watt: die heeft het theewater zien koken, vele malen zelfs. Maar op een gegeven ogenblik ziet hij het weer en past het in een geheel van in hem sluimerende ervaringen en theorieën in. Tegen die tijd had hij altijd gezegd: Water stoomt? So what? Maar nu ziet hij dat dekseltje op en neer dansen en zegt opeens tot zichzelf: Hey Watt, that's what. Vergeef mij. Een woordspeling in mijn eigen taal gaat mij beter af dan in de uwe. Maar het feit blijft, dat deze man een op zich onbetekenend iets ziet, dat hij reeds vele malen heeft kunnen zien maar dat nu, in het kader van zijn persoonlijkheids -inhoud en weten, opeens een nieuwe betekenis krijgt. Hij kan opeens zijn opvattingen en kennis nieuw groeperen en doet een ontdekking, die de historie van de wereld zal veranderen.

Wanneer wij in de esoterie over een sleutel spreken, zo hebben de meeste mensen het gevoel, dat dit wel iets zeer geheimzinnigs moet zijn. Een sleutel is volgens hem bv. een droom die je krijgt, een bijzonder voor jou uitgesproken woord, bij voorkeur tot je gericht door een grote profeet of zo. Men stelt zich voor dat een grote leraar opeens tot je komt en zegt: hey boy, I got something for you. Waarop de mens gehoorzaam antwoordt: ik luister, meester.

Waarop hij enige tijd leerling speelt en eindigt met een inwijding, zodra hij de klas met goed gevolg doorlopen heeft.

De werkelijkheid is veel eenvoudiger, maar volgens mij gelijktijdig ook veel intrigerende. Yes, I put that right. Ik moest even nagaan, of dit wel klopte. Want het is niet zo heel eenvoudig een tussenpersoon te gebruiken en mijn eigen taal te laten domineren, zodat mijn stoffelijke persoon op de voorgrond kan blijven komen, terwijl ik toch een verstaanbaar en in betekenis zonder twijfels blijvend Nederlands probeer te spreken. Ik moet dus voortdurend opletten, dat ik inderdaad Nederlands spreek en geen onzin. Niet, dat dit velen op zou vallen. Want er zijn heel wat Nederlanders, die doen alsof zij Nederlands spreken en ook onzin zeggen. Nonsens dus.

De situatie is dus als volgt: In je gehele leven doe je allerhande ervaringen op. Je krijgt allerhande kleine geestelijke en andere begrippen bijeen. Elk van deze dingen is op zich zonder werking, doet niets. Nu echter onderga je een op zich geringe prikkel, heb je deel aan een klein en onbelangrijk gebeuren, dat je tot een ring brengt. Al die andere zaken passen dan voor jou opeens goed en duidelijk in elkaar. Je krijgt een overzicht, een compleet beeld.

Een sleutel kan bestaan uit iets, wat je hoort, niet alleen innerlijk, maar gewoon ergens, desnoods terwijl je naar een gesprek van anderen luistert tijdens een rit met trein, tram of bus. Die woorden zijn op zich zeker niet bijzonder, vaak zelfs te normaal zodat zij niemand op zullen vallen. Maar jij vat een klein deel van een dergelijke doodnormale conversatie en beseft opeens nieuwe samenhangen. Of je leest een boek. U denkt misschien dat ik spreek over heel deftige, dikke, zware en bijna onleesbare boeken. Maar het is heel goed mogelijk dat u een sleutel tegenkomt die voor u past, terwijl u een verhaal van Poe leest, of een verhaal over Nick Carter James Bond of iets dergelijks, dat geldt als zeer lichte lectuur en in de mode is. Opeens treft u een zinsnede aan, die u iets doet. U gaat opeens over geheel andere zaken nadenken en het blijkt u mogelijk uw vage denkbeelden en gevoelens hieromheen te groeperen tot een geheel, dat voor u duidelijk en bruikbaar is.

Want er bestaan geen universele sleutels, behalve mogelijk in hotels. Er zijn heel wat mensen die geloven dat God een tijdlang heeft rondgelopen met een grote sleutelbos, passende op de zeven sloten der eeuwige zaligheid, tot hij deze aan St. Pieter heeft gegeven. Waarop deze heilige zo nu en dan een van die sleutels voor de voeten van een mens laat vallen, die er even gebruik van mag maken, maar dan de zaak weer in moet leveren, waarop de volgende aan de beurt komt. Elk mens heeft echter een eigen wijze van leven, een hem eigen wijze van denken. Elke mens bouwt zijn eigen denkbeelden op, heeft een geloof dat ondanks uiterlijke eenheid met het geloof van anderen, toch een zuiver persoonlijke interpretatie heeft en draagt in zich, de aan hem eigen begeerten en angsten. Al die dingen bij elkaar maken voor elk mens een verschil van innerlijke samenstelling mogelijk. Het komische hierbij is wel, dat een mens die al deze dingen in zich draagt, steeds weer zeer kleine en voor ieder andere onbelangrijke zaken kan horen, zien of beleven, die juist binnen het geheel van zijn persoonlijkheid en ontwikkeling, passen, zodat hij hierdoor een bewustwording, een uitbreiding van besef kan bereiken.

Het is heel belangrijk, dat u dit nooit vergeet: Overal in het leven en de natuur zijn sleutels aanwezig. Wanneer je aan meditatie doet, komt dit duidelijker naar voren, Want het is zeker niet zo, dat je over alle dingen met hetzelfde resultaat kunt mediteren. Wanneer je te maken hebt met de oude leermeesters, valt op, dat zij hun volgelingen niet voorhouden, dat zij vooral zo moeten leven en zus moeten handelen, maar hen steeds weer de opdracht geven, stil neer te zitten en over een bepaald onderwerp na te denken. De een krijgt als opdracht na te denken over een roos, maar een ander - even ver, uiterlijk gelijk - krijgt de opdracht na te denken over een goudvis. Weer een ander zal mogelijk als taak krijgen naar de wolken te kijken en daarover na te gaan denken.

Deze meesters observeerden hun leerlingen tijdens deze meditatie om er zo achter te komen, waar voor elke leerling de sleutelbegrippen schuil konden gaan. Wanneer je mediteert over iets, wat voor jou een sleutelbegrip vormt, zo mediteer je mogelijk uiterlijk over één enkel onderwerp,

maar in feite activeer je het geheel van je onderbewustzijn, wekt gedeeltelijk verdrongen bewustzijnsinhouden weer en brengt, zonder het te beseffen of te willen, in je overwegingen bijna alles, wat je eens hoorde, leerde of ervaren hebt, aan de orde. Op deze wijze word je meditatie niet tot een overwegen van hetgeen een roos is, of een goudvis. Trouwens, daarmee zou je in mijn ogen snel klaar kunnen zijn. Want wat is een goudvis voor de doorsnee mens anders dan een koud glibberding, dat de mensen voor hun plezier plegen te houden, maar dat officieel omschreven kan worden als vallende onder de karperachtigen.

In wezen denkt men tijdens een sleutelmeditatie niet over het gestelde punt van uitgang, maar vooral over zichzelf. Dat is nu hetgeen, wat een sleutel in feite is. Een sleutel is een deel van jezelf. Iets, wat voor jou de mogelijkheid schept alle bewustzijn, alle geloof, alle onzekerheid, die er in je bestaat, opnieuw te groeperen en te overzien, zodat zowel de wereld als eigen innerlijk voor jou nieuwe samenhang vertoont. Wat betekent dat je, wanneer je werkelijk een sleutel gevonden hebt, daardoor ook verandert. Je kunt niet zeggen dat je opeens een nieuwe mens wordt natuurlijk, Dat gebeurt niet zo vaak. Alleen bij de beautyshops zijn er mensen die denken dat dit eenvoudig mogelijk is. Daarom huurt men soms zelfs jongens, die tot taak hebben bewonderend te fluiten op straat, wanneer een opgetuigde oude vrouw het etablissement verlaat.

Je kunt het geheel van de ontwikkeling als volgt voorstellen: In mij verandert een begrip. Maar als er een begrip in mij verandert, zal ik de wereld anders gaan beschouwen, zodat hierdoor mijn wijze van leven, denken en handelen, zal kunnen veranderen. Dit is geen noodzaak. Je kunt wel degelijk iets nieuw beseffen en er toch niets aan of mee doen. Dan gedraag je je alleen maar erg politiek bewust. Want politiek bewustzijn in uw wereld berust op het tijdig erkennen van de problemen en mogelijkheden, maar er dan zo lang als maar mogelijk is ook niets aan of mee doen. Tenzij je er zelf wijzer van kunt worden natuurlijk.

Wanneer je een nieuwe erkenning vindt, kun je daarmee ook werken. Wanneer je stelt, dat je een sleutel moet gebruiken om een, slot te openen, moet je tevens stellen: Indien ik een sleutel gevonden heb, die in mij past, zal mijn bewustzijn in mij een tijdelijk slot construeren. Het verworven begrip schept de mogelijkheid, maar niet een dwang om een nieuw deel van het ego voor het eigen bewustzijn te ontsluiten. Op zich is dit wonderlijk. De mens meent mogelijk, dat hij de consequenties kent van een dergelijk in eigen ik doordringen, maar het resultaat is altijd weer een surprise. Als je een sleutel gevonden hebt en gebruikt, lijkt het wel een surpriseparty: je staat in een donkere kamer, opeens gaat het licht aan en je ontdekt, wie er zoal aanwezig is: onverwacht. Indien je er rekening mee houdt dat er altijd, zelfs in het duister, iets of iemand aanwezig kan zijn, is dat overigens wel beter. Een vriend van mij dacht daar niet aan. Hij had juist zijn das en vele andere zaken uitgedaan, stond in zijn short, toen opeens het licht aanging en iedereen begon te roepen: Surprise, happy birthday to you.... Well, it had one advantage: he didn't have to act suprised, he was. Maar zijn gevoelens kan ik hier niet op de juiste wijze uitdrukken.

Wanneer je een sleutel gebruikt, sta je opeens a.h.w. in een onbekende wereld. Daarin moet je je eerst weer een weg vinden, dien je je eerst te oriënteren. Want wanneer je wezen verandert, veranderen niet alleen maar de mogelijkheden die je in de wereld hebt en je erkenningen binnen die wereld, maar ontstaat voor jou ook een noodzaak om op een geheel andere wijze met die wereld te werken. Je beschikt over andere krachten, maar je hebt ook een andere relatie met de mensheid en soms zelfs met andere krachten en werelden tot stand gebracht. Wanneer je dus een sleutel vindt, zijn er twee dingen wel heel erg belangrijk: In de eerste plaats geldt, dat je niet mag ophouden de sleutel, dat woord, of gebeuren, te verwerken, vóór je werkelijk al je problemen in verband daarmee bezien hebt. Je moet het gevoel hebben, dat de nieuwe erkenning past bij alles, wat je weet, vreest, voelt en denkt.

Het tweede punt: Wanneer je eenmaal de sleutel op de voorgaande wijze verwerkt hebt en het gevoel krijgt, dat je in een nieuwe, andere wereld staat, moet je beseffen, dat je daarin weer van onderaf aan moet beginnen.

Ik had op aarde een heel goede vriend, mijn boordschutter - rear gun - die ook aan onze zijde is en daar zelfs eerder was dan ik. Hij was tijdens zijn leven lid van een loge. Eens sprak hij tot mij: ik heb het ver gebracht. Ik ben begonnen als leerling, gezel geweest, meester geworden en heb graden behaald. Wanneer je zover meent te zijn, zo vroeg ik, waar meen je dan te staan? Zijn antwoord luidde: Wanneer je naar boven kijkt, heb je nog steeds het gevoel onder aan de trap te staan. Alleen wanneer je naar beneden kijkt, bemerk je, dat je al veel verder bent dan de meeste anderen. Maar wanneer je te veel naar beneden blijft kijken, terwijl je naar boven gaat, is de kans groot, dat je helemaal beneden terecht komt.

Je vraagt je af, of dit nu werkelijke esoterie is of niet, maar zeker is, dat u daarmee rekening zult moeten houden: Elke keer, wanneer je iets wijzer wordt, begin je helemaal weer opnieuw. Want je bent veranderd. De nieuwe persoonlijkheid, die je ontdekt in jezelf, de nieuwe mogelijkheden en krachten, die je in jezelf ontdekt moet je leren hanteren. Je moet a.h.w. opnieuw leren lopen, spreken, moet ontdekken, hoe je je dient te handhaven te midden van die anderen rond je, hoe je met hen op de juiste wijze in contact komt. Eerst wanneer je zo in je nieuwe situatie opgegroeid bent, kun je er weer bewuste ervaringen opdoen en kun je weer verder gaan. Er ontstaan uit de ervaring weer reeksen van problemen, losse flarden van denkbeelden in jezelf, zowel als gevoelens van bereiken en mislukking. Tot je weer rijp genoeg bent en een sleutelbegrip ontmoet, waarop je kunt reageren, alles weer samenbrengende. Dan kom je weliswaar een trapje verder, maar dan begin je ook weer geheel opnieuw met leren enz.

Ik heb mijn vriend eens gevraagd, hoe hoog de trap wel was. Want stijgen vind ik prettig, wanneer ik in een vliegtuig zit. Maar wanneer je dat op eigen krachten moet doen, lijkt het mij vaak bezwaarlijk te zijn. Men heeft mij toen geantwoord: Waar het einde van de trap ligt, zul je pas erkennen, wanneer je het bereikt hebt. Het kan nu dichtbij zijn of heel ver van je af liggen. Wat mij inspireerde tot het antwoord, dat je wel gek moest zijn om een trap te beklimmen, wanneer je niet eens weet, waar die heenvoert en hoe hoog die wel is. Het antwoord luidde: Wanneer je een berg beklimt of begint iets te maken, heb je wel een voorstelling, van hetgeen je wilt doen, maar je weet ook niet precies, waar je terecht zult komen. Je zet toch door, omdat je iets wilt beleven, of wilt maken. Kortom je hebt een voornemen en dat is het, wat het belangrijkste is binnen alle betekenissen, van hetgeen je doet en bereikt.

Ik heb hier over nagedacht en hieruit voor mijzelf ook een paar kleine sleutels gevonden. Het resultaat was voor mij blijft nadenken over de Ik heb hierover nagedacht en een paar kleine sleutels gevonden Het resultaat was voor mij onder meer: Wanneer je steeds maar blijft nadenken over de vraag, waar je eigenlijk naar toe moet, kom je niet veel verder. Wanneer je weet, wat je niet wilt, houd je genoeg zaken en bestemmingen over, die je wel wenselijk acht. Daaruit kies je dan datgene wat op dit ogenblik voor jou het eenvoudigste waar te maken is.

Zeg niet: ik heb een vast doel, van nu tot aan het einde van mijn bestaan. Steeds weer met hetzelfde bezig zijn, brengt je meestal overal, behalve waar je zou willen komen. Denk maar eens aan Napoleon: deze goede man had maar één verlangen: hij wilde keizer en meester van geheel Europa worden. Hij heeft er zijn gehele leven aan gewijd en kijk maar eens, waar dit voortdurend streven met alle krachten naar één enkel doel, zonder op iets anders te letten, hem uiteindelijk bracht: Hij zat op een heilige, Sint Helena. She didn't mind, he did. No no, your interpretation of my words is much too sexy. Trouwens, wanneer je één enkel doel nastreeft en dit mogelijk toch bereiken zou ook, is het voor je voorbij. Dan heb je niets meer. Wij moeten daarom geen definitief doel stellen, in de geest of in de stof. Wij moeten allereerst weten, wat wij niet willen, wat voor ons niet aanvaardbaar is. En elke keer dat wij een sleutel vinden en meer ervaring krijgen, zullen er meer zaken zijn, waarvan wij zeker weten: dat past niet bij mij. Dan krijg je als vanzelf uiteindelijk één enkel doel. Volgens mij kom je uiteindelijk zover, dat je bewust weet, dat er niet weinig dingen zijn, die je niet zou willen en vele dingen, die je wel zou willen. Je beseft, dat er maar enkele zaken in het leven bestaan, die voor jou werkelijk van belang zijn. Dan ben je m.i. dicht bij het einde van de trap. Dan behoef je niet veel verder meer te gaan.

Het is volgens mij voor ons vooral de kunst te beseffen, wat wij in wezen niet en wat wij werkelijk wel willen. Daarbij moeten wij trachten te begrijpen, waarom wij iets niet of wel willen. Wanneer je iets afwijst, moet je volgens mij ook goed weten waarom. In my flying days I said no to a nurse, but I knew why: her age and her moustache. Natuurlijk heb ik haar dat niet verteld. Je moet altijd gentleman blijven, zeggen de Engelsen, al weet ik niet waarom. Want de beste Engelsen die ik heb gekend, waren limies. En dat zijn Londenaren, maar zeker geen gentlemen. But they are real men when it counts and that is the thing that counts. Vergeef mij. Hopelijk zijn er geen Engelsen in de zaal. Maar nu zal ik dat wel weer anders zien, wanneer ik op aarde zou moeten terugkeren. Want dit berust op mijn oorlogservaringen. Ik heb in de laatste wereldoorlog gevlogen, o.m. met een Lancaster. Wij gooiden bommen, ook het vliegtuig zei: bom, en sindsdien houd ik mij hier bezig met sleutels en zo.

Wel, om een lang verhaal kort te maken: voor mij in mijn persoonlijk beleven was elke keer een klein nieuw begrip voldoende om mijn wereld en alles wat ik in die wereld meende te kennen voor mij te doen veranderen. Zo ben ik geworden tot wat ik nu ben: niet al te veel mogelijk, maar iets, waarmee ik voorlopig zelf nog tevreden kan zijn. En dit is ook van belang. Ik kan zelfs met u spreken. Ik kan zelfs, wanneer mijn eh ... dialect u irriteert, terugschakelen op de inhoud van het medium. Mijn uitingen zijn dan voor mijn gevoel wat onpersoonlijker, maar wanneer u dit zou wensen, kan ik dat heus wel doen. (stem verandert) Dan krijgt u de stem van het medium zelf te horen en dat heeft naar ik dacht minder inhoud voor u, terwijl mijn eigen persoonlijkheid voor een groot deel verloren gaat.

Reactie: Blijf uzelf.

Antwoord: Thanks. Zo zie je alweer, dat ik soms meer waard kan zijn dan het medium, wanneer ik mijn eigen persoonlijkheid kan doen gelden. Waarmee ik mij natuurlijk gelukkig voel. Dus om op mijn persoonlijke ervaringen terug te komen: een sleutel blijkt voor mij altijd weer iets te zijn, waardoor ik beter besef wat ik wel ben en wat ik niet wil. Ik verlies dus steeds weer iets: mogelijk voornamelijk illusie. Met wat mij overblijft, doe ik dan zoveel als maar mogelijk is voor mij. Ook mij heeft men wel eens de raad gegeven mij geheel op één enkel facet van mijn bestaan te richten. Ik heb het zelfs geprobeerd. Maar voor mij werkte het niet.... Wanneer je probeert alleen voor één enkel ding te leven, ben je naar mijn ervaring het grootste deel van de tijd bezig je afwijkingen van de gekozen richting te herstellen. Wanneer je vliegt, heb je te maken met drift - afwijking door de wind - en andere factoren, waardoor je van de juiste koers kunt geraken. Je moet daarom regelmatig je positie bepalen. Je houdt rekening met alle bekende factoren en mogelijke signalen van vaste stations, waarvan de ligging je bekend is. Zo oriënteer je jezelf. Maar wanneer je nu voortdurend de koers blijft corrigeren, word je er zelf gek van, je maakt je bemanning onzeker en mad, terwijl de kans groot is dat je je juist door de voortdurende herhalingen gaat vergissen en ergens anders terecht komt dan je feitelijke bestemming.

Ik heb hier iemand ontmoet, die ook gevlogen heeft. De man zat in noord Afrika en moest naar Gibraltar. Dat was zo iemand die voortdurend rekende en te weinig keek. Dankzij al zijn correcties van de koers kwam hij terecht boven Sicilië, waar hij werd neergeschoten. Want daar vonden de Duitsers het schijnbaar niet sympathiek, dat hij een bezoek kwam brengen. Dat was nu werkelijk iemand die altijd en voortdurend zeker wilde zijn. Omdat hij zo onzeker was dat hij voortdurend zeker wilde zijn, kwam hij overal, behalve waar hij wilde. En niet alleen in de lucht. Hij vertelde mij dat hij eens een afspraak had gemaakt met de fijnste girl die hij maar kon vinden. Hij voelde zich niet zeker, dat hij haar kon amuseren en nam daarom een vriend mee die zeker dames wist te amuseren. Het gevolg was, dat hij 's avonds op de trap kon zitten en vloeken.

Wat dat met innerlijke waarheid te maken heeft? Veel. Wanneer je innerlijk voortdurend onzeker bent, steeds weer de verzekering van anderen wilt hebben en steeds je koers bij wilt sturen op gezag van anderen, dan zul je overal rekening mee kunnen houden, behalve met dat ene, wat voor jou het meest belangrijk is: Je eigen krachten, je eigen inhoud, je eigen gevoel van juistheid. Dan ga je aan het gezag van anderen, dat je zelf zoekt, ten gronde. Je doet dingen, begint op gezag van anderen zelfs avonturen, waarvan je innerlijk voelt, dat zij niet goed af

kunnen lopen. Dergelijke avonturen lopen overigens meestal verkeerd af en dan heb je het gevoel, dat je van god en iedereen verlaten bent. Zeg tot je zelf: ik leef in een grote wereld. Daarin zijn dingen genoeg, die niet bij mij passen. Dat laat ik liggen, wat anderen daarover ook zeggen. Er blijft mij genoeg over, waar ik volgens eigen gevoel en besef mee kan werken en zelfs experimenteren. Handel je zo, dan kom je tot grootste ervaringsmogelijkheden, waarbij niet de beleving, maar de ervaring zelf zeker wel voor jou positief is. Als vanzelf vind je dan ook steeds meer mogelijkheden om je ervaringen en je erkenning van de wereld samen te voegen. Je zult dan ook niet een bepaald soort sleutel van node hebben, maar elke sleutelwerking kunnen aanvaarden, die je in het leven bereikt, ook wanneer zij van de meest onverwachte zijde komt.

Er zijn mensen, die stellen: Indien ik al een sleutel van node heb, zo zoek ik die wel in de bijbel. Nu is de bijbel zeker een zeer heilig en goed boek. Maar er zijn daarin toch dingen waarbij je je af kunt vragen wat zij voor je betekenen zonder te weten wat je daarmee eigenlijk moet beseffen en kunt doen. Neem bv. Izebel. Die heeft een slechte naam gekregen omdat de mensen het verhaal over haar niet bepaald goed begrepen hebben. Eigenlijk was zij een heel goede, maar trotse vrouw, die men het kwalijk neemt, dat zij deed wat volgens haar begrippen juist en goed was, omdat degenen die het verhaal schreven en lezen boos zijn dat zij niet dacht zoals dezen. Daarom leggen zij er ook altijd de nadruk op, dat zij door de honden werd verslonden. De bijbel is mooi en mogelijk zelfs waar. Maar dat betekent nog niet, dat wij blind moeten zijn voor de persoonlijkheid en inhoud van alles wat die bijbel mogelijk anders ziet dan wij doen. Wij moeten juist bereid zijn alles te bezien en innerlijk een toestand bereiken, waarin al het goede ons bereiken kan.

Waar de sleutel vandaan komt is niet zo belangrijk, wanneer zij voor ons maar past. Want dan ontsluit zich voor ons een nieuwe wereld. Dan gaan wij begrijpen. Dan moeten wij veel achterlaten, zeker. Want wat eens voor ons aanvaardbaar was, is nu niet meer zo aanvaardbaar. Je hebt een andere inhoud gekregen en moet werken met de waarheid zoals je die nu kunt beseffen en zijn. Wanneer je een nieuwe inhoud krijgt, betekent dit ook dat je nieuwe krachten in jezelf zult ontdekken. Eigenlijk is dit een kracht die altijd in ons was, maar die nu sterker geconcentreerd naar voren komt. Hebt u wel eens bij het blussen van een brand toegezien? Het water komt uit een spuitstuk, een nozzle, waardoor het water in een kleinere, maar sterkere straal kan worden uitgeworpen. Kijk naar de aansluiting. Daar staat ook wel druk op, maar met enige goede wil kun je nog op de waterpijp blijven zitten. Het is nat, maar het water is niet sterk genoeg om je geheel van je plaats te werpen. Wanneer echter de straalspijp op mensen gericht wordt, dan is het vernauwde water zo sterk, dat het zelfs sterke mannen zonder meer wegdrijft. Vernauwing, beperking van uitweg betekent dus, dat dezelfde hoeveelheid water nu een veel groter momentum heeft. Wanneer je door steeds meer sleutels te vinden in jezelf, steeds meer dingen van de wereld afsluit, door het besef dat zij niet meer bij je passen, dan zal je gehele vermogen in een beperktere bestreving geuit worden. Wat betekent dat je, naarmate je meer sleutels vindt en daarop reageert door eigen visie op en werken in de wereld te veranderen, je ook meer kracht zult hebben in jezelf om je streven waar te maken.

Je beschikt over grotere vermogens, niet omdat je meer bent geworden, maar omdat de kracht die je hebt, nu meer gericht en bewust gebruikt kan worden. Wat weer betekent dat elk mens, die waar en hoe dan ook een sleutel ontmoet en daarvan gebruik maakt om zich opnieuw in de wereld te oriënteren, daarmee nieuwe vermogens in zichzelf zal dekken. Indien ik dit vroeger geweten had, zou ik niet gestorven zijn. Ik zou eenvoudig terug geleviteerd zijn naar mijn basis. Want men zegt wel, dat dergelijke dingen onmogelijk zijn, maar dat is voor een groot deel toch ook afhankelijk van het besef, dat je hebt. Het enige, wat nodig is, is dat je innerlijk zover bent gekomen, dat je je gehele energie die je anders over vele zaken pleegt te verdelen, op één enkel doel leert richten. In dit geval gaat het om ecto- of teleplasma, dat gebruikt wordt.

Maar in de mens zijn meer krachten. U hebt bv. levenskracht. Wanneer je levenskracht bezit, is dit normaal iets wat wel in je aanwezig is, maar wat versplintert en verbreekt onder je eigen innerlijke verdeeldheid en veelzijdigheid van leven. Hoe scherper je bewustzijn zijn richting weet te kiezen en hoe sterker je je leert te concentreren op de voor jou aanvaardbare zaken, hoe

meer gericht je levenskracht ook gebruikt kan worden. Je kunt dan niet alleen maar die kracht wat rond je uitwasemen, maar kunt haar bewust richten op iets wat je belangrijk acht. Je kunt met die kracht dan bv. mensen genezen of voorwerpen opladen. Je kunt bepaalde verschijnselen oproepen of verdrijven door van deze kracht gebruik te maken.

Sleutels zijn dus wel wonderlijke dingen. Zij betekenen niet alleen een mogelijkheid problemen juister te bezien en zo op te lossen, of eenheid in jezelf te vinden, maar houden ook een nieuw gebruiken van je krachten in op een wijze die je vele mogelijkheden verschaft. Wel bezien zijn de esoterische sleutels, die wij in onszelf vinden, niet alleen bruikbaar om nieuwe werelden voor ons te openen, maar kunnen zij ook dienen om ons van die delen van het bestaan die, geestelijk bezien voor ons negatief zijn, af te sluiten. Wat betekent dat wij nog steeds die delen van de wereld en alle krachten die daarin bestaan, zullen kunnen beschouwen en benaderen, maar dat zij zonder onze wil ons niet meer kunnen benaderen en beïnvloeden. Onze beheersing wordt groter.

Het is leuk dat bepaalde mensen mij hier steeds weer de woorden reiken die ik nodig heb. Het is geen lezing meer van mij, maar eerder een prestatie van een coöperatieve, van de ODV. U voelt kennelijk aan wat ik wil gaan zeggen. Maar wanneer u aanvoelt wat ik wil gaan zeggen, kunt u het evengoed zelf ook zeggen. Wanneer u maar alle beperkingen terzijde leert stellen, die u beletten te begrijpen en te uiten, wat in uw innerlijk bestaat. Dan doet u zelf, wat ik nu voor u doe. U hebt mij nodig om waarheden die u innerlijk grotendeels reeds beseft, op mijn wijze te formuleren, omdat u er zelf nog niet toe komt, daar u te zeer met andere - veelal onbelangrijker - zaken bezig bent en u steeds weer afvraagt: kan dit wel of kan dat niet. Indien u uw inhibities op dit gebied wat kwijtraakt en leert uw eigen mogelijkheden bewuster en meer gericht te gebruiken, zult u alles kunnen zeggen en zelfs meer kunnen zeggen, wat van belang is voor uzelf en de wereld, dan ik op deze avond naar voren kan brengen. Een sleutel is voor u een middel om toegang te vinden tot uw werkelijke persoonlijkheid en alle waarden die daarin besloten zijn.

Daarnaast zoek ik een juiste formulering en meen die nu gevonden te hebben. Je krijgt door elke sleutel die je praktisch gebruikt, een grotere beheersing over jezelf en je wereld en zo een juister en groter begrip voor de juist voor jou persoonlijke belangrijke gerichtheden en bedoelingen in het leven. Het leven heeft een bedoeling. Maar die zul je zelf moeten vinden, want alles wat anderen je daaromtrent voor kunnen houden, blijft ergens vaag. Het erkennen van de bedoeling die het leven in zich voor jou draagt, betekent tevens een besef voor alles wat belangrijk is in dat leven en doet je juister handelen. Je vindt zo vrijheid, ook al is die naar buiten toe vaak niet merkbaar. De werkelijke bevrijding ligt in de mens, niet in zijn uiterlijke omstandigheden. Wat mogelijk hard klinkt in de oren van de mensen die in het nu lopende jaar met nadruk willen strijden voor de bevrijding van de vrouw, de emancipatie. Hun werkelijke resultaten immers zullen bescheiden moeten blijven, daar de werkelijke vrij wording van de vrouw door haarzelf moet worden waargemaakt, dankzij een andere visie op zowel zichzelf als de wereld. De vrijheid van de vrouw hangt af van haar innerlijk besef omtrent zichzelf en niet alleen maar van een wereld, die haar rechten toe billijkt, of toegeeft dat zij voortaan bepaalde dingen zal mogen zeggen en doen. Want vrijheid hangt niet af van het nemen of verkrijgen van rechten op een bepaalde wijze, doch bestaat alleen krachtens de wijze, waarop men zelf existeert, de wijze van zijn. Dan alleen ben je vrij. Dan alleen kun je je wezenlijk los maken van alle banden. Waarmee ik mijn bijdrage geleverd heb.

Na de pauze krijgt u weer een van de gebruikelijke sprekers. Maar ik wil u nog wel even vertellen, hoe ik vanavond hier terecht ben gekomen:

Er is op het ogenblik veel aan de gang, o.m. in N. Afrika, waar allerhande plannen worden uitgebreed die niet bepaald goed zijn. Er zijn nogal wat leden van de orde bezig de zaak daar tot iets anders te inspireren. Ik weet zelfs dat Henri, die een vriend van mij is, daaraan meedoet, al heeft men hem gezegd dat hij mee mocht gaan mits hij zich zou beperken tot het geven van kracht en niet zelf onmiddellijk inspirerend werken zou.

Mij heeft men gezegd: Jij bent lange tijd niet in Nederland aan het woord geweest en hebt zo dadelijk elders werk. Ga daarom daar maar eens laten zien, dat je ook nog wel het een en ander te vertellen hebt, zelfs wanneer het onderwerp esoterisch dient te zijn. Ik kan u niets anders geven dan hetgeen voor mij innerlijke waarheid is. Dat heb ik dan ook gedaan. Wanneer ik hier afscheid neem, zal ik naar een Engelstalig gebied gaan en daar ook nog het een en ander zeggen. Maar dat hoeft gelukkig niet esoterisch te zijn. Ik moet onder meer hen voorzichtig daar aan het verstand brengen dat zij domme ezels zijn. Want zij hebben daar een nieuw gevoel van meerwaardigheid ontwikkeld en dat is het gevaarlijkste, wat er in de wereld kan bestaan. Wanneer een groep zich de meerdere van alle anderen gaat achten, komt er alleen maar ellende van. Maar hier was ik alleen aanwezig, omdat men meende dat ik - al waren er andere sprekers beschikbaar - goed werk zou kunnen doen. Hopelijk is dat juist gebleken. Mij was het aangenaam.

Vraag: Mag ik opmerken dat u verschillende persoonlijke sleutels heeft gebruikt voor mensen die hier aanwezig zijn?

Antwoord: Laat mij het zo stellen: er zijn dingen die voor sommigen een sleutel kunnen zijn. Maar dan moeten zij er zelf iets mee doen. Ik heb natuurlijk wel geprobeerd de dingen zó te zeggen dat de hier aanwezigen er ook nog iets aan kunnen hebben.

That all? That's it than. Goedenavond.

ESOTERIE

Goedenavond, vrienden.

U hebt reeds bemerkt, dat wij wat van slag af zijn. In dit tweede deel moet ik trachten enige aanvulling te geven op de esoterische inhoud van de avond. Mijn voorkeur gaat uit naar een meer verhalende vorm van betogen.

Mijn verhaal gaat dan over de hemelpoort. Want ergens daarboven, zo gaat er een gerucht, staat tussen de wolken aan het einde van een steile weg vol trappen een poortwachtershuisje. Daarvoor staat een bankje, waarop vaak de hemelsleutelbewaarder Petrus soms even rusten wil. Hier komen vele overleden mensen aan, verschillend van aard en overgegaan onder zeer verschillende omstandigheden.

Onder hen was eens een filosoof en wijsgeer. Deze man had over alle belangrijke dingen van het leven veel nagedacht, maar kennelijk niet zo zeer over de dood. Op een goede dag echter stond magere Hein voor hem, ratelde wat met zijn knoken en sprak: Waarde vriend, eindpunt. Uitstappen a.u.b. De filosoof keek en sprak: U bent dan zeker de legendarische magere Hein. Mag ik mij even voorstellen? Neen, sprak Magere Hein. Geen tijd, want ik maai mij op het ogenblik rot. Maar als je die kant uitgaat, zie je een geelachtige weg, waarin wat trappen - die voeren naar boven toe. Neem die maar. De juist overledene zag zo snel geen andere mogelijkheid en bedacht bovendien dat dit in ieder geval wat anders was. Hij klom dus langs de weg naar boven. Eindelijk keek hij eens naar beneden en sprak tot zich, toen hij de aarde zag liggen: Nu zie ik na mijn dood toch nog eens dat, wat alle astronauten hebben gezien.

Hij voelde zich even een astronaut, bleef stilstaan en begon erover na te denken, wat astronauten eigenlijk zijn en beleven. Waarbij hij onder meer bedacht - dat waar kosmonauten en astronauten elkaar ontmoeten - zij een andere taal spreken en zich verschillend achten, terwijl onbemande ruimtevaartuigen elkaar nog steeds met een "Heil Hitler" schijnen te groeten. Zij houden kennelijk oude tradities van de ontwerpers nog in ere.

Mogelijk zou hij er nog gestaan hebben, wanneer er niet een dikke volkswrouw naar boven was komen hijgen, die bij het boodschappen doen doodgereden was. Haar breedte was voor het smalle pad naar de hemel kennelijk bijna te groot, zodat zij de denker aansprak met een: Ken

uwe niet doorlope, want ik ken der niet door. Neem mij niet kwalijk, sprak de filosoof en ging verder, terwijl hij in zich mompelde, dat je tegenwoordig overal van alles tegen kon komen, zelfs op deze weg. Eindelijk kwam hij, met de hijgende vrouw op korte afstand achter hem, via trappen en weggetjes, voor de hemelpoort. Daar bleef hij op korte afstand staan, staarde en vroeg zich af: Droom ik nou, of is dit werkelijk waar? De dikke vrouw was niet zo bedenkelijk. Zij stormde op Petrus af onder het slaken van kreten als: Here Jezus, wie zullen wij nou hebben? Pieter, ben je het werkelijk? Laat mij je omarmen.

Petrus moest eraan geloven en lachte wat onder zijn baard, want de oude heer weet nog best wat leuk is. Toen hij weer lucht kon krijgen informeerde hij: zo moeder, en wat kan ik voor je doen, hoe kom je hier? Dat kan je beter aan die automobilist vragen, meende de uithijgende dame vol gemoed: zij had altijd weer geprobeerd te vermageren, maar dat lukte haar nooit, omdat ze te dol op zoetheit was geweest. Ik zie het al sprak de poortwachter. Doodgereden hè? En hij nam de personalia op, die hij even later in zijn poortwachtershuisje voerde in de outlet van de hemelse computer. Want in de hemel is het front nog ouderwets en romantisch, maar binnen is alles zeer modern en efficiënt. Op aarde is het veelal omgekeerd: de kantoren zijn uiterlijk vaak zo modern als ik weet niet wat, maar wat erin zit, is gemeenlijk zo behoudzuchtig als je maar denken kunt.

Bijna onmiddellijk kwam het antwoord: vele kleine zonden, maar toch toelating tot de hemel. Waarop Petrus het vrouwtje wees: Je mag naar binnen. Dadelijk moet je daar aan de rechterkant zijn in die gebouwen, daar wijzen ze je wel hoe het verdergaat. Maar voordien moet je even hier links naar dat kleine huisje gaan. Waarom eerst naar links protesteerde de ruime opvatting van de vrouwelijk menselijke vorm. Ik ben altijd rechts geweest, hoor! Goed rooms en bovendien vaak op de VVD gestemd. Dat heeft er niets mee te maken, stelde Petrus haar gerust. Maar engelengewaden in uw maat hebben wij niet, daarom kunt u in dat kleine huisje eerst uw maat even laten veranderen. De vrouw huppelde weg, blij dat zij eindelijk de kans had voorgoed en met blijvende resultaten wat af te vallen.

De filosoof sprak echter Petrus aan en informeerde, of hij werkelijk sint Pieter was. Want, zo vervolgde hij, ik heb altijd gedacht dat u een mythe was. Men heeft mij al voor meer dingen uitgemaakt, sprak Petrus. Maar ter zake. U bent dus dood? Daar, meende de filosoof, ben ik niet geheel zeker van. En begon zijn beleven te vertellen. Petrus hoorde hem geduldig aan en informeerde naar de personalia. De filosoof meende na enige aarzeling te mogen veronderstellen dat hij professor x was. De vraag naar zijn leeftijd werd beantwoord: geestelijk ben ik nog in mijn puberteit, maar lichamelijk moet ik rond de 70 zijn. Ook deze man mocht, na de raadpleging van de computer en kennelijk enigszins tot zijn eigen verbazing, de hemel binnen gaan. Maar na een ogenblik was hij reeds terug om Petrus nadrukkelijk te verklaren: Aan een zo bespottelijke vertoning wens ik niet mee te werken. Ik kom daarbinnen, word verwezen naar iemand die schijnbaar Fourier heet. Die staat met een paar onmogelijke vleugels te klapperen, wil mij ook een stel van die dingen op mijn rug poten en komt dan nog aanzetten met een gewaad, een kroontje en een harp. Het lijkt wel een opvoering van een slechte amateur-operettevereniging. Petrus maakte hem duidelijk, dat de enige andere keus was een nieuw leven op aarde te beginnen, wanneer hij zich nog zozeer aan uiterlijkheden stoorde. "Of vleugels, fladderen en tokkelen, of naar beneden, schreeuwen en luiers vuil maken." Ik, sprak de filosoof, kies wat ik ken. En hij ging terug naar de aarde. Want hij was een groot filosoof in de ogen van de mensen en verwachtte daarom, zoals vele soortgenoten, dat alles op aarde en zelfs ook de hemel, in overeenstemming zou zijn met zijn denkbeelden.

Dat is dan het verhaal, waarom u soms hebt gegrinnikt, maar waarbij meerderen zich ook hebben afgevraagd, wat ik er mee bedoelde. Ik zal trachten dit duidelijk te maken.

Wij hebben allen onze eigen voorstellingen van God, van een hiernamaals, wanneer we daarin geloven of in de zin van het leven, wanneer wij niet in een voortbestaan geloven. Waarbij ik aanteken, dat kennelijk de mensen die in het leven niet veel zin ontdekken, er meer zin in schijnen te hebben dan degenen die beweren dat het geheel en volledig zinrijk is. Want die hebben in vele dingen in het leven geen zin, omdat dit volgens hen niet zinnig genoeg is.

Daarom merk ik hierbij meteen maar op: hoe minder men de zin van het leven ziet, hoe zinnelijker men het leven pleegt te benaderen.

Wanneer je een beeld hebt van oneindigheden, maak je je een voorstelling van iets wat je niet kent. In die toestand verkeert bijna elke mens op uw aarde. Het resultaat is voor ons vaak verbluffend. Zoals er mensen zijn die hun medemensen precies weten te vertellen wat het zomerland nu eigenlijk is en hoe het er daar uitziet. Maar wanneer zij er komen, kijken zij hun ogen uit, want dat het zo zou zijn, wisten zij zelf niet.

Ook mensen, die op aarde reeds iets in zich gevonden hebben, iets van een God, van een beleving van het Licht, zullen altijd weer ontdekken dat hun voorstelling sterk afwijkt van de feiten. Om maar niet te spreken over de mensen die in zich een werkelijke godsbeleving meemaken en dan zeggen, dat dit God nooit geweest kan zijn, omdat God immers heel anders is en werkt. Dergelijke mensen werpen de kostbaarste mogelijkheden en erkenningen vaak opzij. Dergelijke mensen willen alleen dingen die op aarde reeds in alle handboeken staan, aanvaarden en verwerpen al het andere, zelfs indien zij dit persoonlijk beleven. Voor ons allen geldt dat wij ons te vaak gedragen als de filosoof van ons verhaal. Reeds halverwege ons stoffelijk leven beginnen wij terug te zien en ons te verwonderen over alles wat wij tot stand gebracht hebben. De harde feiten zijn dan nodig om ons weer tot het besef te brengen dat wij er nog lang niet zijn.

Opgejaagd door de wereld rond hen gaan de mensen voort, zonder te beseffen waarheen of met welk doel. Komen zij aan het einde van hun leven, dan kunnen zij niet verwerken dat de werkelijkheid van de dood en na de dood anders is dan zij meenden. Het lijkt wel of zij dan tot zich fluisteren: Ik ben toch zo belangrijk geweest, ik heb het toch alles precies geweten en nu is alles anders dan ik meende dat het moest zijn. Hoe kan dat nu? Ik moet mijzelf bedriegen, ik droom, ik aanvaard dit eenvoudig niet. Want vele mensen achten zich, wanneer het eropaan komt, belangrijker, wijzer, beter zelfs dan de werkelijkheid, waarin zijzelf leven - en die zij soms zelfs - mede zelf in stand plegen te houden.

Met mijn verhaal wilde ik onder andere uw aandacht vestigen op het feit dat u niet alles weet, dat u niet weet hoe de goddelijke werkelijkheid, of het leven na de dood is. Ik weet dit laatste wel, want ik leef in het hiernamaals. Maar u weet het niet. Zelfs wanneer u vaak uitgetreden bent naar geestelijke werelden, weet u het nog niet geheel. Iedereen komt hierbij altijd weer voor verrassingen te staan. Daarom kun je voor het leven na de dood niets reeds nu plannen. Je kunt niet zeggen: ik ga nu zó leven, dat ik in het hiernamaals dit of dat verkrijg. Je kunt ten hoogste stellen: Ik tracht reeds nu zo te leven, dat ik in staat ben alles te aanvaarden, wat er in mijzelf bestaat zonder daarom alles wat ik beleef en wat rond mij is te verwerpen. In de praktijk schamen de mensen zich over het feit dat zij zich alles zo anders hadden voorgesteld en worden dan boos op alle anderen die de werkelijkheid van hun wezen compleet met deze misvattingen en andere fouten wel kunnen zien.

Weet u, waarom de tomaat zo rood is? Vroeger was zij een mooie witte vrucht, met ten hoogste zo hier en daar een heel licht roze blosje. De tomaat vond zichzelf zo mooi en zo aantrekkelijk, dat zij meende met enige kunstgrepen de aller schoonste vrucht te kunnen zijn, die er ooit bestond. Bovendien had zij vrees op een pioenroos, die dichtbij bloeide. Daarom probeerde zij toen het donker was haar blosjes nog wat bij te werken. Maar op het ogenblik dat zij half klaar en druk bezig was, ging opeens de zon op. Indien haar geliefde niet had gezien hoezeer zij haar uiterlijk probeerde te vervalsen, was er nog niet veel aan de hand geweest. Maar de pioen keek eerst heel verbaasd en begon toen zachtjes te lachen. De tomaat werd eerst bleek van schaamte en verlegenheid. Zij werd veel bleker dan zij ooit geweest was. Maar toen werd zij nijdig op de pioen en bovenal op de zon, die haar kunstwerken zo onbarmhartig belicht had. Zij werd rood van woede. En dat duurt nog steeds: Wanneer een tomaat, groen van ellende, omdat de pioenroos niet meer nabij is, de zon ziet, wordt zij onmiddellijk vuurrood van woede.

Daarom dus is een tomaat rood. Wat een leuk verhaaltje is en niet meer. Maar zijn de mensen niet precies zo? Wanneer je een grote stommititeit uithaalt, klopt men zich op de borst, wanneer

niemand het bemerkt en zegt zich: dat heb ik toch maar handig er even doorheen gesleept. Daarvoor moet je toch handig zijn zoals ik.

Krijgt een ander je blunders in de gaten, dan heb je er de p... in. Het vreemde daarbij is, dat men gemeenlijk niet boos is op zichzelf, maar op degene die aansprakelijk is voor het feit dat je dwaasheid bekend werd. Een mens neemt het eenvoudig niet, wanneer een ander duidelijk maakt dat men dom is geweest. Men zegt nooit "ik ben dom" of "ik ben mislukt". Tegen zichzelf zegt men: nu ja, ik had beter anders kunnen reageren, maar het is mijn schuld niet. Ik ben zo dom niet geweest, het waren alleen maar de omstandigheden. Maar maakt een ander duidelijk, dat het je eigen dwaasheid is, waaronder je lijdt, dat je het best anders had kunnen doen en doet hij dit bovendien nog zó, dat anderen er ook achter komen, dan kan men dit niet aanvaarden. Dan wordt men boos en zou zich op de gehele wereld willen wreken. Lach niet, want dat is maar al te vaak niet meer dan de zuivere waarheid. Zo staat men niet alleen tegenover de medemensen, maar zelfs tegen over God, het Licht en de werkelijkheid.

In de kern kon men vroeger veel horen over "de buitenste duisternis, waar geweest is en knarsing van tanden". Met het laatste zal het tegenwoordig zo een vaart wel niet lopen met al die kunstgebitten. Maar een dergelijke toestand maakt een mens tijdens zijn leven zowel als na zijn dood voor zichzelf soms waar. Wanneer wij niet juist reageren, wanneer iets eens verkeerd afloopt, dan moeten wij niet proberen een ander de schuld te geven. Geef ruiterlijk toe dat je gefaald hebt en ga verder. Zorg, dat je de volgende keer die fout niet meer maakt. Dat laatste is belangrijk. Want er zijn heel wat mensen die hun fout ruiterlijk toegeven en denken: de volgende keer zal ik wel opletten dat ik niet betrapt word.... Fouten maken is op zich niet zo erg, maar dan moet je er wel wijzer door worden en verder durven gaan op grond van hetgeen je door je fouten leerde.

Wanneer een mens in zijn leven verwachtingen heeft gekoesterd, die op zich geheel onlogisch zijn en dezen komen niet uit, dan hoor je die mens maar zelden toegeven: Ik heb verkeerd gedacht, of ik heb niet nagedacht. De meeste mensen achten dit beschamen van hun meest onlogische verwachtingen een hun aangedaan onrecht. Zij vervloeken God en al zijn engelen en zouden de duivel wel uit de hel willen roepen en de gehele wereld in diens handen willen geven, wanneer die er maar iets aan zou kunnen en willen doen. Wat dwaas is, omdat men door uiterlijkheden niet kan veranderen, wat er in de mens zelf bestaat. En in elke mens ligt de waarheid opgesloten omtrent zijn wezen, werken en leven. Zeker, het kost de mens moeite om zelfs dit maar uit zich te halen. Toch leeft er meer in de mens, want in elke mens schuilt ook een stukje van de eeuwige waarheid. Het is niet de volledige waarheid natuurlijk. Die kunnen wij niet bevatten, zoals wij nu zijn, u niet en ik niet. Maar wij dragen een stukje waarheid in ons en wanneer wij zo waar mogelijk zijn tegenover onszelf en trachten vanuit de waarheid te leven dan komt ook die goddelijke waarheid op de voorgrond. Wij leren niet alleen onszelf beter kennen, maar leren vooral ook onszelf beter te aanvaarden, compleet met al onze fouten.

De menselijke manier is meestal te wijzen op je fouten en "zonden" om dan te stellen, dat je ingrijpen van andere machten en grootste krachten van node hebt, want je kunt het zelf toch niet. Daarom moet je vertrouwen op de genade en zelf niet te veel doen in die richting. Zeker, wij kunnen het zelf niet allemaal opredden, dat ben ik met de gelovigen wel eens. Maar je kunt toch allereerst zelf een begin maken met het ordenen van de zaken. Trouwens, wanneer de mensen schuld bekennen, zoals ik eens tijdens een revival meemaakte, betekent dit ook niet zo heel veel. Ik heb eens iemand tijdens die godsdienstige bijeenkomst horen zeggen: Ik ben een zuiplap geweest, ik heb gehoereerd, ik deugde niet ... En voor hij Jezus als Redder erbij haalde had ik al gedacht: Nu ja, die mens heeft ten minste nog iets van zijn leven gemaakt....

Het is niet zo goed dergelijke dingen te doen. Er zijn wel betere dingen te vinden in het leven. Maar als je alles afwijst uit angst en je verder alleen maar een genade wilt overleveren zonder verder zelf iets positiefs te doen, kom je volgens mij ook nergens. Je kunt volgens mij nooit zeggen, dat een ander het werk wel voor je zal doen en je lasten wel voor je zal dragen. Je kunt volgens mij hoogstens hopen dat, zo je faalt in je eigen streven, er een kracht zal zijn die je helpt. Volgens mij heb je het recht niet te roepen dat een ander al je stommiteiten wel voor je

uit zal wissen, wanneer je Hem maar aanvaardt en je schuld belijden wilt. Je kunt m.i. beter stellen: die ander zal mij ondanks al mijn fouten en dwaasheden helpen, wanneer ik zelf wil streven en mij duidelijk maken, wat ik beter kan zijn en beter kan doen. Hij geeft mij de kracht bij mijn streven en maakt mij duidelijk, hoe ik het wezenlijke in mijzelf en het leven kan vinden.

Een mens wordt nooit wijs van zijn angst om fouten te maken. Vreemd, maar waar: de mensen die hun hele leven bang zijn risico's te nemen en fouten te maken, eindigen geestelijk gezien, hun bestaan als grote stommelingen. De mensen die de moed hebben een fout te maken en wanneer dit een fout blijkt te zijn, dit toe willen geven en zo goed mogelijk herstellen, zij leren. Zij leren wat er wel bij hen past en wat hen niet past. Zij leren hoe zij goed moeten leven en hoe zij moeten werken, streven om iets te bereiken. Dergelijke mensen vinden, juist door hun poging om goed te zijn, te leven en te bereiken, in zich ook de nodige hulp, de kracht, de steun. Niet dat zij daarop recht hebben misschien, maar zij vinden het, zij krijgen het. Wanneer wij bewust leven en niets verwerpen van hetgeen wij gedaan hebben, maar erkennen waar wij een fout gemaakt hebben en zoeken die fout te vermijden in de toekomst, om zo meer onszelf te zijn en onszelf meer waar te maken volgens het plan, de taak die ons is ingelegd en de essentie van ons wezen uitmaakt, komen wij er uiteindelijk als vanzelf.

Wanneer ik mijn woorden na proef, meen ik, dat ik mogelijk ook nog wel een goede revivalist zou zijn. Maar ik vraag u niet uw zonden te belijden. Per slot van rekening hebben wij hier geen drie dagen de tijd. Er zijn per slot van rekening een aantal wat ouderen bij en wanneer die beginnen zich alles te herinneren, kan het een heel verhaal worden. Ik laat mij meespelen. De meesten hier hebben mogelijk niet zo veel te belijden en wanneer zij dit zouden willen doen, zou het nog niet eens de moeite waard zijn om te luisteren, dus laat ons daar maar van af zien. Wel vraag ik u te beseffen, dat u soms fouten maakt. De schuld voor die fouten ligt bij niemand anders dan u zelf. U kunt zich verontschuldigen en wijzen op de omstandigheden waaronder u die fout gemaakt hebt, maar dat doet de zaak er niet anders uitzien: uiteindelijk bent u het zelf die de fout hebt gemaakt. Dat betekent ook dat u zelf daaruit moet leren wat verkeerd was en hoe u het mogelijk later beter kunt doen.

Je kunt natuurlijk over de vraag van werkelijke schuld gaan filosoferen en bv. stellen dat God ook schuldig is, omdat Hij ons de kans heeft gegeven die fout te maken. Maar dan bereikt u niets en doet u mij denken aan de filosoof uit het eerste verhaaltje, die wegliep uit de hemel, omdat hij vreesde er belachelijk uit te zien met engelen vleugels. Een mens moet volgens mij leren steeds meer te beseffen wat hij is, steeds meer zichzelf leren kennen en gelijktijdig alles wat op hem toekomt, aanvaarden. Maar in die aanvaarding moet je zelf blijven ageren volgens eigen beste weten en besef om zo weinig mogelijk fouten te maken. Iemand die geen fouten maakt, is geen mens. Dat is een soort robot. Iemand die soms fouten maakt en probeert dezen te herstellen, is een zeer bewust mens, een ingewijde, of een meester. Degene die veel fouten maakt en daarmee geconfronteerd ervan af ziet anderen de schuld te geven, is een mens die op weg is naar de bewustwording. Alles zo samenvattende moet je ook conclusies trekken. Wanneer u goed geluisterd hebt, zou u niet ten onrechte kunnen stellen dat ik niet veel anders gedaan heb. Maar ik wil proberen deze conclusies dan nog eens formeel op de voorgrond te stellen.

Mijn eerste conclusie is deze: Onze gehele bewustwording wordt bepaald door ons vermogen fouten te erkennen als deel van onszelf en zo te beseffen, hoe wij juist moeten reageren. Hierdoor zal zowel ons besef van de wereld als de kennis omtrent onszelf steeds juist en beter worden.

In de tweede plaats concludeer ik: Je zult nooit als mens in de stof precies weten wat het hiernamaals je brengt en wij zullen nooit precies weten, wat er leeft in de kern van ons eigen ik. Daarom moeten wij bereid zijn alles te aanvaarden zoals het ons tegemoet treedt, daarbij niet lettende op de vorm, maar op de essentie. Deze laatste bepalen wij voor ons aan de hand van hetgeen in ons hierdoor wordt wakker geroepen. Want dit is voor ons bepalend t.a.v. aanvaarden of verwerpen.

Ten derde concludeer ik: Alle werkelijke bewustwording komt voort uit je falen, niet uit een bij voortduring slagen. Want slechts hij die faalt, weet wat slagen betekent. Maar hij die altijd slaagt, kent de betekenis daarvan niet en kan zich een falen zelfs niet voorstellen. Daarom is het goed soms te falen, mits wij bereid zijn dit falen te erkennen en, hieruit geleerd hebbende, juist trachten te gaan reageren.

Nog enkele punten wil ik u duidelijk maken. Wanneer men u zou vragen of u werkelijk de mensheid in haar geheel liefhebt, zou u uitzonderingen maken. De een geeft er de voorkeur aan details lief te hebben, omdat je als mens het geheel toch niet kunt overzien, een ander is bereid de mensheid lief te hebben, wanneer een mensheid eerst rekening wil houden met zijn verlangens en voorkeuren en menige Nederlander is bereid zijn mensenliefde te uiten door een girostorting, mits men hem dan verder met rust laat. Het is zeker moeilijk de mensheid werkelijk en zonder voorbehoud lief te hebben. Dit vormt een probleem in ons leven. Het is immers gemakkelijk genoeg om je te hechten aan kleine details, je bezig te houden met kleinigheden, of warm te lopen voor een bepaalde zaak vooral wanneer dit het ego ook nog wat streelt. Maar het is heel erg moeilijk alle mensen lief te hebben.

Toch is de eenheid van leven, die mensheid heet, niet zonder straf in stukjes te hakken. De mensheid vormt een geheel waaraan je niet kunt ontkomen. Daarom is het voor ons allen belangrijk om, ook al houden wij ons natuurlijk voornamelijk bezig met onze eigen zaken en belangen, te leren alle anderen ten minste te aanvaarden als deel van de mensheid, deel van onszelf. Dit is moeilijk, maar volgens mij moeten wij toch proberen dit te bereiken. Want wanneer wij beseffen dat wij allen deel zijn van één geheel, terwijl niemand van ons daarbij belangrijker of minder belangrijk is dan een ander binnen dit geheel, zullen wij mogelijk voldoende wijsheid vinden om dit geheel bewuster te beleven en zo onze innerlijke waarheid concreter te beseffen en uit te stralen, als een deelhebben aan het geheel van het bestaan.

Hebt u commentaar?

Vraag: Hoe komt het toch dat alle mensen een afkeer hebben van een bekend worden van hun falen. Het is een universeel probleem, waar wij allen mee te maken hebben.

Antwoord: Oorspronkelijk betekende voor de mens slagen zelfbehoud, terwijl mislukking ondergang betekende. De straf voor falen betekende ondergang. Daarna ontstonden gemeenschappen, waarin falen meer een beperking betekende: van de levensmogelijkheden in de kring. Nu heeft de mensheid langzaam maar zeker geleerd de wereld zodanig te domineren, dat deze situatie niet meer voor behoefte te komen. De mens van heden kan falen en het toegeven, zonder dat er werkelijk iets gebeurt. Maar omdat die mens, mogelijk uit verbogen erfelijke gevoelens, nog steeds bang is voor het falen en denkt dat hij door het toegeven van een fout, alsnog de fatale gevolgen die eens aan het maken van een fout verbonden waren, zal moeten ondergaan, zal hij zoveel mogelijk weigeren zijn mislukkingen en fouten toe te geven.

Ik wil u er echter aan herinneren dat er op aarde reeds meerdere gemeenschappen hebben bestaan, waarin het toegeven van een gemaakte fout niet als teken van zwakte werd beschouwd, maar integendeel als een teken van kracht. Bij o.m. de indianen. De Oglala en Piute o.m. gold zelfs dat de strijder die niet slechts zijn successen vermeldde en uitbeelde, maar ook de moed had zijn falen anderen te tonen, waard was aan het raadsvuur te zitten. Ook bij de Quakers valt op dat het maken van een fout op zich niet als ernstig wordt beschouwd, Het is niet onherstelbaar. De zaak wordt pas ernstig, wanneer men tracht zijn fouten te verbloemen, of op anderen af te schuiven.

Het is dus kennelijk niet overal en altijd op de wereld zo geweest. Maar u leeft nu eenmaal in een prestatie maatschappij en daarin gaat het voornamelijk om een aanzien, dat mede bepaald wordt door een schijn van onfeilbaarheid. Aan die schijn van onfeilbaarheid en de poging die te handhaven, gaan de meeste mensen uiteindelijk ten onder, wanneer zij een hogere plaats in de gemeenschap innemen.

Is dit voldoende?

Vraag: Wat is precies "fout"?

Antwoord: Zuiver werelds gezien betekent fout zijn: aan de verliezende kant staan. Voor jezelf is al datgene fout, waarvan je met je gehele wezen voelt, dat je het niet moet doen en dat je, om welke reden dan ook, het toch doet.

Waarmee wij er doorheen zijn en zullen gaan sluiten. Ik dacht dat u op deze avond voldoende gedachten hebt gehoord die de moeite waar zijn, ze mee naar huis te nemen en nogmaals te overwegen.

Tijdloos zijn in onveranderlijke werkelijkheid, dat is deel van ons wezen, dat is ons werkelijke wezen. Naar huis gaan, het koud hebben, gauw naar bed gaan, of nog wat drinken en wat naar de radio luisteren is menselijk. Weest rustig mensen, mens met al uw beperkingen en al uw fouten. Wanneer u maar niet vergeet dat dit op zich niet zo belangrijk is. Het belangrijke is het werkelijke, het wezenlijke dat in je leeft en dat weerkaatst is in alles rond je. Waarmee ik nu werkelijk aan het einde van mijn voordracht gekomen ben.

Ik dank u vrienden voor uw aandacht, wens u een goede huisgang toe en een goede nachtrust.

Goedenavond.

d.d. 10 januari 1975